

BUBRIK MIKLÓS

„Keress a békét, és járj a nyomában” (Zsolt 34,15b)

Találó jelmondat volt a ministránstalálkozóra. Szerencsére, bármerre jártunk Olaszország fővárosában – három itáláruson kívül, akik egy korty vízért egymást fojtogatták –, békétlenség nem volt.

Ábel püspök atyánk udinei szállásunkon a legfontosabb dolgokra világított rá prédikációjában, amelyek közül a leglényegesebb: **zarándokként megyünk Rómába, nem turistaként!**

Első római napunk volt az egész találkozó fénypontja. Több mint hatvanezer ministráns gyűlt össze a világ minden tájáról a Szent Péter téren, és együtt várta a Szentatyát, együtt imádkozott békességben. *Felülmúlhatatlan érzés, mikor annyi torok, annyi lélek együtt, egyszerre fohászkozik, énekel, ugyanazt a hitet vallja, és egy helyen van.*

A maradék idő, amit kint töltöttünk, városnézéssel, egy magyar össznépi és egy görögkatolikus Szent Liturgiával telt. Többen megjegyeztük és megtapasztaltuk, hogy amilyen kis ország a miénk, olyan összetartó is. Közel 1700 magyar katolikus egy kis térre összezsúfolva egy emberként üvöltötte a „ria, ria, Hungáriát” – óriási hangulatot és boldogságot ad ez minden magyar szívnek.

De ez nem csak a római testvérekkel közös imádságunkra vonatkozik. A főegyházmege ministránsai – köztük én is – az ország legtávolabbi pontjaiból érkeztek, gondolok itt Kőszegre, Dunaújvárosra vagy Budapestre. Mi hatvanan, összesen görögkatolikusok pedig százötvenen jártunk Isten és a béke útján Rómában.

Köszönöm minden ott és azóta megismert barátomnak az utat. Ábel atyának a beszédeket és a liturgiákat, Verdes Miklós atyának pedig a lehetőséget, hogy zarándokok lehettünk. Mióta hazajöttünk, lezajlott az ifjúsági gyalogos zarándoklat is. Ez a két esemény nagyban hozzá tett ahhoz, hogy kívül-belül új ember legyek, új értékrenddel.

LÁDI BÁLINT

Élménydús,
lelkiekben gazdagító
zarándoklat Rómában

Olyan, mintha tegnap értem volna haza, annyira friss és maradandó élmény a római ministránszarándoklat. Indulás előtt a Búza téri püspöki székesegyház parkolójában Atanáz püspök úti áldást adott a zarándokolni induló ministránsoknak, kispapoknak, papoknak. Az áldás után elindultunk, és kaptunk pólókat, füzeteket, imaórák könyveket, karkötőket, sálakat.

Az első megállónk a siófoki strand volt, ahol egy gyors fürdés is belefért, hogy felfrissüljünk. Az első szállásunk Nagykanizsán volt, innen folytattuk utunkat, hiszen – ahogy a szólás is tartja – minden út Rómába vezet. Útközben elimádkoztuk az imaórákat, mert zarándokolni lelkileg felkészülten érdemes; és figyeltük a tájat, hiszen az olasz vidék gyönyörű. A késő esti órákban érkezünk meg Tivoli Termébe, a szállásunkra. Nagyon szép, tiszta hely.

Reggel egy gyalogos zarándoklattal kezdtük a napot a vasúti megállóig, ahol csoportokba osztottak bennünket. Én Fedor Péter atyához kerültem, aki nagyon vicces, igazi „jó fej” pap. Megnéztük a Vatikáni Múzeumot, benne a Sixtus-kápolnát, és a bazilikát. Egy gyorsétteremben ebédeltünk, majd elfoglaltuk helyünket a Szent Péter téren, ahol a hét fénypontját, a pápával való találkozást vártuk. Sajnos a csapatunk nyolcfelé szakadt, de annál nagyobb lelkesedéssel vártuk Ferenc pápát, Szent Péter utódját. A találkozás nagyon felemelő érzés volt, hiszen ezt nem mindennap lehet átélni. Este senkit nem kellett altatni...

Szerdán a város főbb nevezetességeit néztük meg: a Colosseumot, a négy főtemplomot, Mózes szobrát, a Spanyol lépcsőt, a Piazza

Navonát és a Pantheon, ahol találkoztunk a Nyíregyházi Egyházmegye ministránsaival és Ábel püspökkel. A fantasztikus városnézés után kezdődött az összmagyar szentmise, ahol 1700 magyar ministráns vett részt. Ternyák Csaba egri érsek atya szavai nagyon megfogtak: *„Ha már valaki gondolkodott a papságon, és minimum háromszor már az eszébe jutott, az imádkozzon, hogy a Jóisten küldjön egy jelet, hogy tényleg szeretné-e, hogy a papi hivatást válassza.”* Igen, én már gondolkodtam és imádkoztam is. A jelet várom, de „Isten útjai kifürkészhetetlenek”. Csütörtökön strandoltunk a tengerben, ahol egy kis mókázás és éneklés volt, hiszen a magyarok mindenhol megmutatják, hogy ők honnan jöttek. Mi, a Miskolci Egyházmegye ministránsai a metrómegállóban, a tengerben és az úton is énekeltek a ria, ria, Hungáriát. Csütörtökön volt még egy magyar görögkatolikus Szent Liturgia Ábel püspök atya vezetésével. Pénteken összeköltünk, és mentünk a következő helyszínre, Assisibe, ami egyben az utolsó olasz város volt zarándoklatunkon. Itt megnéztük a Szent Ferenc-templomot, ami után még egy kis strandolás is belefért az időnkbe.

Sajnos elérkezett a nap: szombaton útnak indultunk, hogy hazatérjünk, és mindenki lelkileg feltöltődve tudja végezni a szolgálatot a saját egyházközségében. A szombat esti érkezésünkből vasárnap reggel lett, de minket ez nem zavart, legalább addig is együtt tudtunk lenni.

Lelkileg feltöltődve, élményekben gazdagon ért véget ez a hét. Szeretném megköszönni az utat Atanáz püspök atyának, a Mályi Görögkatolikus Szervezőlelkésznek, az egyházmegye dolgozóinak, azoknak, akik segítették és támogatták utunkat. A főtiszteendő atyáknak, kispapoknak és Béres Gábor atyának – aki az utunkat megszervezte, és mindent megtett azért, hogy ez az egy hét mindenki számára felejthetetlen legyen.

